

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 15385/2022
25.01.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Велимир Максић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Снежана Цветић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1427/22 од 07.06.2022. године, у седници одржаној 25.01.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1427/22 од 07.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ужицу П 156/20 од 04.03.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд туженог обавезе да му на име накнаде штете плати износ од 12.890.800,00 динара, са законском затезном каматом почев од 31.01.2022. године па до исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 142.627,00 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу је, пресудом Гж 1427/22 од 07.06.2022. године, ставом I изреке, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Вишег суда у Ужицу П 156/20 од 04.03.2022. године. Ставом II изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11... 18/20) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ревизијом тужиоца се не указује на неку другу битну повреду прописану одредбом члана 407. став 2. тачка 3. истог Закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је, у својству пуномоћника, заступао тужиоца, као властодавца, у предметима Привредног суда у Ужицу П 434/14 и П 109/17, на основу уговора о заступању од 16.09.2014. године којим се тужени обавезао да у име и за рачун тужиоца, и његове супруге, као њихов пуномоћник, заступа предузетничку фирму ПР ПТП „ВВ“ ..., пред Привредним судом у Ужицу. Уговорено је да тужени, као адвокат, у споровима против ГГ, директора предузећа „ДД“ д.о.о. ..., предузима све послове ради успеха у спору тужиоца АА, а тужилац се обавезао да му исплати награду у случају добијених спорова од 24.600 евра, који износ представља 8% вредности непокретности која је процењена на износ од 330.000 евра. Тужилац тужбом тражи да суд туженог обавезе да му по основу накнаде штете плати износ од 1.090.800,00 динара, који му је досуђен пресудом Привредног суда у Ужицу П 109/17, а та пресуда је укинута пресудом Привредног апелационог суда и предмет враћен на поновно суђење. У поновном поступку, тужилац је повукао тужбу па је Привредни суд у Ужицу донео решење П 167/2020 од 17.07.2020. године, којим је утврђено да је тужба тужиоца повучена. Тужилац тужбом такође тражи да суд туженог обавезе да му на име накнаде штете исплати износ од 11.800.000,00 динара, због обавезе плаћања ПДВ-а на промет непокретности по закљученом предуговору о продаји Ов .../... од 16.12.2013. године којим је тужилац, у својству продавца, продао купцу „ДД“ д.о.о. ..., пословно стамбену зграду на кат. парц. ... к.о. ... за износ купопродајне цене од 330.000 евра, при чему га у том правном послу није заступао тужени. По тужби овде туженог против овде тужиоца као туженог, ради исплате награде за заступање, тужилац АА и његова супруга ЂЂ, су обавезани пресудом Вишег суда у Ужицу да тужиоцу у тој парници овде туженом ББ плате, на име дуга, износ од 24.600 евра у динарској противвредности. Тужилац је са туженим, као својим пуномоћником, присуствовао сваком рочишту и био активно укључен у све предмете те упознат са током поступка и садржајем предмета Привредног суда у Ужицу П 434/14 и П 109/17, тако што га је тужени редовно обавештавао, са аспекта струке, и објашњавао му које је све правне радње предузео. Тужиоцу је била позната садржина пресуде Привредног суда у Ужицу П 109/17 од 26.02.2018. године, а пошто је желео да се поступак у том предмету што пре оконча како би продао пословно-стамбену зграду у ..., у погледу које је била одређена привремена мера због вођења наведених поступака, тужилац је туженом, као пуномоћнику, наложио да не изјављује жалбу на првостепену пресуду П 109/17 од 26.02.2018. године, у деловима у којима тужилац није успео у поступку који је вођен против њега као туженог, а затим је, поднеском од 28.02.2019. године, инсистирао да повуче противтужбу у том предмету.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су тужбени захтев тужиоца одбили, применом одредбе члана 154. став 1. и члана 751. став 1. Закона о облигационим односима, налазећи да тужилац није доказао да му је, поступањем туженог, проузрокована штета јер су све правне радње, због којих тужилац тврди да му је проузрокована штета, предузете вољом тужиоца, као странке у поступку, коме је, због његове презадужености и неликвидности предузећа „ДД“ д.о.о. ..., одговарало да се поступак оконча што пре како би продао непокретности и вратио дугове, па је противтужба вољом тужиоца повучена, док је плаћање ПДВ-а, законска

обавеза коју је тужилац био дужан да испуни и није у вези са било којим поступком туженог.

По оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 89. став 1. Закона о облигационим односима, прописано је да је пуномоћје овлашћење за заступање које властодавац, правним послом, даје пуномоћнику. Обим овлашћења прописан је одредбом члана 91. став 1. истог Закона, тако што пуномоћник може предузимати само оне правне послове за чије је предузимање овлашћено. Налогопримац је дужан извршити налог према примљеним упутствима, са пажњом доброг привредника, односно доброг домаћина, остајући у његовим границама и у свему пазити на интересе налогодавца и њима се руководити на основу одредбе члана 751. став 1. Закона о облигационим односима. Кад налогопримац сматра да би извршење налога, по добијеним упутствима, било од штете за налогодавца, он је дужан скренути на то његову пажњу и тражити нова упутства (став 2). Ако налогодавац није дао одређено упутство о послу који треба обавити, налогопримац је дужан, руководећи се интересима налогодавца, поступити као добар привредник односно добар домаћин, а ако је налог без накнаде, како би у истим околностима, поступио у сопственој ствари (став 3). Одступање од налога и упутства прописано је одредбом члана 752. Закона о облигационим односима тако што од добијеног налога и упутства налогопримац може одступити само са сагласношћу налогодавца, а када му због краткоће времена или из ког другог узрока није могуће тражити сагласност налогодавца, он може одступити од налога и упутства само ако је по процени свих околности могао основано сматрати да то захтевају интереси налогодавца.

У конкретном случају, трошкови поступка од 1.090.800,00 динара, признати тужиоцу решењем садржаним у пресуди Привредног суда у Ужицу П 109/17, нису наплаћени јер је то решење укинато одлуком Привредног апелационог суда, којом је предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење, након чега је тужилац противтужбу у том предмету повукао јер је хтео да се поступак оконча што пре како би продао пословно-стамбену зграду у ..., док тужени тужиоца није заступао у поступку продаје пословно-стамбене зграде на кп. ... к.о. ..., за износ купопродајне цене од 330.000 евра када је тужилац, на име ПДВ-а, платио 11.800.000,00 динара. Притом, тужени је, у обе парнице у предметима Привредног суда у Ужицу П 434/14 и П 109/17, поступао по налозима и упутствима добијеним од тужиоца, кога је у потпуности обавештавао о свим правним аспектима тока поступака, па тужени тужиоцу није проузроковао штету која је предмет ове парнице.

Наводима ревизије којима указује на погрешну примену материјалног права, тужилац, уствари, оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, а то није разлог због ког ревизија може да се изјави на основу одредбе члана 407. став 1. тачка 2. Закона о парничном поступку, осим у случају из члана 403. став 2. тог Закона, што овде није случај.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 1. и члана 154. Закона о парничном поступку, имајући у виду његов исход.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић